

(материнських) обов'язків. Крім того, у таких справах завжди велике значення відіграє моральний аспект, особисті стосунки батьків тощо [12].

Правове регулювання стягнення аліментів на дітей є комплексною та розгалуженою проблемою тому, що регулюється як цивільним правом, сімейним так і кримінальним. Отже, кожна стадія в даних галузях права потребує вдосконалення, можливо шляхом вивчення закордонного досвіду чи аналізуванням судової практики. Українське законодавство в плані утримання дітей потребує розробці комплексних механізмів вирішення та протидії даному явищу, не обмежуючись шляхом внесення змін до законодавства.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28 червня 1996 року URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/ru/995_849 (дата звернення 19.02.2020)
2. Сімейний кодекс України від 10 січня 2002 р. № 2947-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14> (дата звернення 19.02.2020)
3. Чепис О.І. Аліментні правовідносини: поєднання приватних інтересів та імперативного регулювання. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія ПРАВО*. Ужгород, Випуск 9, 2008.
4. Простибоженко О. Стягнення аліментів на дитину в судовому порядку. 2019. URL: <https://ukurier.gov.ua/uk/articles/styagnennya-alimentiv-na-ditinu-v-sudovomu-poryadk/> (дата звернення 19.02.2020)
5. Енциклопедія цивільного права України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України; відп. ред. Я.М. Шевченко, Київ: Ін Юре, 2009, 952с.
6. Ромовська З.В. Українська сімейне право: підручник для студ.вищ.навч.закл. Київ: Правова єдність, 2009. 500с.
7. Труба В.І. Забезпечення права дітей на утримання: новели законодавства. *Правова держава* №33. 2019.
8. Ханович Є. Порядок стягнення аліментів на дитину за чинним законодавством. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. №10. С.20-25
9. Ромовська З.В. Сімейний кодекс України: науково-практичний коментар. К.: Правова єдність, 2009. 428с.
10. Вербицька М.В. Актуальні проблеми стягнення аліментів. URL: <http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/8752/1/%D1%83%D0%B6%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B4.pdf> (дата звернення 19.02.2020)
11. Огляд практики Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду у справах щодо призначення, зміни, стягнення аліментів. Київ. 2019. URL: https://supreme.court.gov.ua/userfiles/media/Oglyad_alimentu.pdf (дата звернення 19.02.2020)

Лашевич К.О.

Магістрантка 1 курсу спеціальності «Середня освіта (Історія)», спеціалізація «Правознавство», ЖДУ імені Івана Франка, м. Житомир, Україна

Науковий керівник: Рудницька О. П., кандидат юридичних наук, доцент ЖДУ імені Івана Франка, м. Житомир, Україна

Створення та основні етапи розвитку міжнародної судової системи

Міжнародний суд ООН – єдиний з міжнародних судових органів, заснований Статутом ООН, причому «як головний судовий орган Організації Об'єднаних Націй». Зобов'язання держав за Статутом ООН мають переважну силу по відношенню до

зобов'язань по будь-якому іншому міжнародному. Виконання рішень Суду може забезпечуватися Радою Безпеки ООН. Всі держави - члени ООН, є учасниками Статуту Міжнародного суду ООН, який, в свою чергу, становить частину Статуту ООН.

Фундатор нормативного позитивізму Ганс Кельзен вважав, що обґрунтування створення звичайних норм міжнародного права шляхом згоди держав було б можливо за умови, що така звичайна норма створюється діями всіх держав, які нею зв'язуються, або що вона (норма) є обов'язковою для держави тільки в тому випадку, якщо вона (державка) своїми діями приймала участь у створенні цієї норми. Враховуючи що норми міжнародного звичаю обов'язкові для всіх держав, було б необхідно довести, писав він, що всі держави погодилися з усіма ними шляхом фактичної участі в їх створенні [1, с.311].

Найбільш давня форма міжнародної юрисдикції – третейські суди, практика застосування яких була відома вже народам стародавнього Сходу. У примітивному вигляді ця форма вирішення спорів зустрічалася доволі часто в середні віки. Сучасна історія міжнародного судового розгляду починається з договору Джея, укладеного в 1794 році між Великобританією і США. Договір передбачав створення змішаних комісій для вирішення ряду суперечок між цими двома країнами [2, с. 89]. Комісія складалася з рівного числа членів, що призначаються кожної зі сторін і очолюється третейським суддею.

У XIX столітті тенденція до судового розгляду міжнародних справ отримала подальший розвиток. Вирішальним етапом в ході еволюції третейського суду став у 1872 році третейський суд між США і Великобританією, що стосувалося претензій у справі про крейсер «Алабама», пред'явлених США Великобританії в зв'язку з порушенням останньою нейтралітету під час громадянської війни в США.

Уже в XIX столітті створення сильної міжнародної юрисдикції стало однією з ключових вимог різних рухів за досягнення міжнародного миру. Багато прогресивних юристів-міжнародників також прагнули реалізувати цю мету. Створений в 1873-му році Інститут міжнародного права в Генті з самого початку свого існування поставив собі за мету сприяти розвитку міжнародних третейських процедур, і навіть розробив проект процедури міжнародного арбітражу. Заснована в тому ж році Асоціація міжнародного права також активно зайнялася проблематикою міжнародного арбітражу, і на своєму першому засіданні прийняла резолюцію, в якій підтвердила свою позицію, що арбітраж є «в своїй сутності, справедливим, розумним і, більше того, навіть обов'язковим для всіх народів засобом для вирішення міжнародних суперечок [3, с. 12].

Створена в 1880 році Міжпарламентська Асамблея поставила собі за мету мирне врегулювання суперечок; нею був підготовлений проект, який стосувався «Організації Міжнародного арбітражного суду», який, до речі, був використаний на першій Гаазькій мирній конференції в 1899-му році, як основа для обговорення .

Необхідно підкреслити, що розвиток інститутів міжнародної юрисдикції на початку XX-го століття не може бути вірно трактований без урахування імпульсів, що виходили від різних рухів на підтримку міжнародного миру і політико-правових ініціатив провідних юристів-міжнародників. Зародження галузі міжнародно-правової науки, що зачіпає питання міжнародного правосуддя, зазвичай пов'язують з роботою російського міжнародника Л. Комаровського «Про міжнародний суд», написаною в 1881 році [4, с. 11]. У цій роботі вперше був конкретно поставлене питання про створення міжнародного суду в якості нового інструменту засобів мирного

врегулювання. Л. Комаровський вперше в міжнародно-правовій науці запропонував створення універсального міжнародного суду, що має завданням розглядати юридичні суперечки між державами.

В подальшому розвитку цього проекту значну роль зіграли США. Теодор Рузвельт і два його Держсекретарі Джон Хей і Еліу Рут були активними прихильниками введення процедури судового врегулювання спірних питань. Занадто істотними були в той період розбіжності в підходах різних держав до вирішення питань його організації і порядку діяльності. Основна суперечка виникла з питання про незалежність суду і порядку призначення суддів.

Тривалий час проблема міжнародного правосуддя залишалася теоретичною. На практиці питання про створення міжнародного суду не ставилося. Існував ряд проектів подібного роду, з якими ті чи інші вчені зверталися до керівництва своїх держав, але жоден з них не мав успіху. Проблеми міжнародного правосуддя набули зовсім іншого звучання після створення Постійної Палати міжнародного правосуддя Ліги Націй, а особливо – Міжнародного Суду Організації Об'єднаних Націй.

Постійна палата міжнародного правосуддя була створена під егідою Ліги Націй відповідно до статті 14 Статуту Ліги Націй [5]. Реалізація проекту по заснуванню Палати була доручена Раді Ліги Націй. На початку 1920 року для цілей підготовки і представлення доповіді про заснування Палати був призначений Консультативний комітет юристів. У червні - липні 1920 року Консультативний комітет підготував проект, представлений потім Раді Ліги Націй, який після розгляду даного проекту представив його Асамблеї Ліги Націй. Третій комітет першої Асамблеї, розглянувши питання, в грудні 1920 року представив нову редакцію проекту Асамблеї Ліги, яка прийняла його одностайно; таким чином, дана нова редакція проекту стала Статутом Палати.

Незважаючи на те, що створення Палати було ініційовано Лігою Націй, палата не була включена в склад Ліги. Палата здійснювала свою діяльність з 15 лютого 1922 року (коли відбулося урочисте проведення її першого засідання) до 1940 року. Юрисдикція Палати була визначена численними міжнародними договорами і конвенціями. За час своєї діяльності Палата винесла 29 рішень і 27 консультативних висновків. Новий Міжнародний Суд був створений тільки в 1946 році [6, с.13].

Я. Клабберс пише: «Перші спроби Постійної палати звернутися до відносно нового феномену міжнародних організацій були, так би мовити, хиткими» [7, с. 161]. Вчений також зауважує, що Палата розглядала статuti міжнародних організацій як звичайні міжнародні договори. Це, на його думку, є свідченням відсутності в той час спеціальних доктрин, політичних принципів і соціальних теорій щодо міжнародних міждержавних організацій і незрілого ставлення суспільства до них.

При встановленні наявності у міжнародній організації повноважень, прямо не записаних в тексті її статуту, Палата використовувала всі основні способи тлумачення (словесний, граматичний, логічний, систематичний та історичний), що забезпечують комплексність аналізу установчих та інших супутніх їм документів організації відповідно до її цілей і орієнтованих на проходження початкової волі держав-засновників [8].

З прийняттям його Статуту [9] на конференції в Сан-Франциско 26 червня 1945 року. В основу Статуту Міжнародного Суду був покладений Статут Палати, який, проте, був перероблений – з внесенням в нього необхідних поправок з урахуванням накопиченого досвіду – спочатку Комітетом юристів Організації

Об'єднаних Націй, а потім Четвертим комітетом Конференції Об'єднаних Націй зі створення міжнародної організації в Сан-Франциско в 1945 році.

Отже, міжнародне судочинство за своєю суттю являє собою різновид міжнародної організації, спрямованої на врегулювання та стримування міжнародних конфліктів створення Міжнародного Суду стало кульмінацією в процесі розвитку методів міжнародного урегулювання спорів. Міжнародні суди є елементом інституційної структури, що грає важливу роль в розв'язанні актуальних проблем світового суспільства. Вони покликані допомогти в ефективній реалізації загальних цілей і в подоланні труднощів на шляху подальшого зміцнення співпраці на міжнародному рівні.

Список використаних джерел

1. Черкес М. Е. Международное право: учебное пособие / М. Е. Черкес. Одеса: Юридична література, 2004. 384 с
2. Шибаева Е. А. Специализированные учреждения ООН / Е.А. Шибаева. М. : Международные отношения, 1966. 112 с.
3. Бондарев И. М. Международный суд ООН / И. М. Бондарев // Система международных судебных учреждений : учеб. пособие / И. М. Бондарев. М., 2004. С. 11-17.
4. Николаев Н.Ю. Л. А. Камаровский и Гаагская мирная конференция 1899 г./ Н. Ю. Николаев // История государства и права. 2012 № 13. С. 11-14.
5. Статут Лиги Націй [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://www.hist.msu.ru/Departments/ModernEuUS/INTREL/SOURCES/Legnatus>
6. Международный суд ООН. Организация, цели, практика / Кожевников Ф.И., Шармазанашвили Г.В. М.: Междунар. отношения, 1971. 160 с.
7. Щокін Ю. В. Особливості практики Міжнародного суду ООН по встановленню локальних звичаїв міжнародного права / Ю. В. Щокін // Від громадянського суспільства – до правової держави: тези доп. IV міжнар. 38 наук.-практ. конф. – Харків : ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2009. С. 161–163.
8. Карлюк М.В. Концепция подразумеваемой компетенции международных организаций и возможность ее реализации в рамках Евразийского экономического союза / М.В. Карлюк // Материалы Международного молодежного научного форума «ЛОМОНОСОВ – 2014. М. : МАКС Пресс, 2014. [Электронный ресурс]. Режим доступа : http://lomonosov-msu.ru/archive/Lomonosov_2014/section_32_2786.htm.
9. Статут Международного Суду ООН [Електронний ресурс]// Режим доступу: <https://www.un.org/ru/icj/statut.shtml>.

Лосєвський О.

Магістрант 1 курсу спеціальності «Право» ЖНАЕУ, м. Житомир, Україна
Науковий керівник: Кравчук І.І., кандидат юридичних наук, доцент кафедри правознавства ЖНАЕУ, м. Житомир, Україна

Оскарження бездіяльності органу досудового розслідування, яка полягає у не внесенні відомостей до ЄРДР

Наявність владних структур, здатних забезпечити дотримання законності і прав громадян, є однією із характерних ознак будь-якої правової держави. У взаємовідносинах з ними не останнє значення повинна відігравати висока правова